

Тодоръ Янковъ.

Безбожникътъ отъ Малкоцево.

Спасителю, азъ блуденъ синъ съмъ —
Съ душевна страшна слѣпота;
О, Слове крепки и безсмъртни,
Духа броди ми въ нищета.

Л. Бобевски.

Бѣше последниятъ день на училищнитѣ занятия предъ разпуса за Коледа. Децата играеха въ двора на училището, замѣрвайки се съ топки отъ снѣгъ. Тѣ кръскаха, смѣха се и си подвикваха разни шегѣ, когато звънецътъ удари. Всички се прибраха въ училищната стая. Селото бѣше малко, та и ученицитѣ бѣха малко на брой: около тридесетина за четиритѣ отдѣления. Учителтъ имъ каза, че ги разпуска за свѣтлитѣ празници на Рождество Христово, и ги посѣветва да бждатъ благочинни и да не липсватъ отъ черковната служба. И като казваше това, той отправи погледъ къмъ единъ доста възрастенъ ученикъ, който бѣше отъ четвърто отдѣление, и му каза:

— Забелязалъ съмъ, че ти, Иванъ Диновъ, никога не се явявашъ въ църква. Защо правишъ това?

Иванъ Диновъ наведе очи и не отговори нищо. Учителтъ го гледаше въ недоумение.

— Той не иде въ църква, господинъ учителю, — се обади стариятъ до него ученикъ, — защото баща му не му позволява.

— Какъ? Истина ли казва другарътъ ти, Диновъ? — запита учителтъ.

— Истина казва, — отвърна Иванъ Диновъ тихо, безъ да вдигне очи.

Изненаданъ отъ този отговоръ, учителтъ му поръча да каже на баща си да мине още днесъ въ училището при него. Следъ това той изпрати ученицитѣ по домоветѣ имъ, като имъ даде още нѣколко добри съвети.